DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
20. juni 1985 *

I sag 124/84

angående en anmodning, som Hessisches Finanzgericht i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

H. Spitta & Co., Frankfurt am Main,

mod

Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 932/77 af 29. april 1977 om fastsættelse af de beløb, hvormed importbelastningerne for oksekød, med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (herefter benævnt AVS-staterne), nedsættes, hvorved nedsættelsen for varer henhørende under position 16.02 B. III b) 1. aa) i den fælles toldtarif (herefter benævnt FTT) fastsættes til 143,956 RE,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og K. Bahlmann,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at der i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen for De europæiske Fællesskaber er afgivet indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen, Firma H. Spitta & Co., ved advokat Hilmar Nehm, Köln,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Bernhard Jansen, den juridiske tjeneste,

* Processprog: Tysk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. maj 1985,

afsagt følgende

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved kendelse af 25. april 1984, indgået til Domstolen den 11. maj 1984, har Hessisches Finanzgericht i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden af en bestemmelse i Kommissionens forordning nr. 932/77 af 29. april 1977 om fastsættelse af de beløb, hvormed importbelastningerne for oksekød, med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet, nedsættes (EFT L 109, s. 16).

2 Dette spørgsmål er blevet rejst under en tvist vedrørende fastsættelsen af den afgift, der skal betales i forbindelse med indførsel af et parti tilberedt og frosset oksekød med oprindelse i Madagaskar henhørende under pos. 16.02 B. III b) 1. aa).

De relevante retsregler

3 I henhold til artikel 2, stk. 2, litra a), i AVS-EØF-konventionen, undertegnet i Lomé den 28. februar 1975 (Rådets forordning nr. 199/76 af 30. januar 1976 om indgåelse af konventionen, EFT L 25, s. 1), kan varer med oprindelse i AVS-staterne, som er omfattet af en fælles markedsordning eller underkastet en særordning, der er indført som følge af iværksættelsen af den fælles landbrugspolitik, indføres til Fællesskabet under gunstigere vilkår end dem, der i almindelighed gælder ved import fra tredjelande.

4 I forbindelse hermed gennemførtes med henblik på importen af oksekød med oprindelse i AVS-staterne ved Rådets forordning nr. 1599/75 af 24. juni 1975 om den ordning, der skal anvendes for landbrugsprodukter og visse varer fremstillet af landbrugsprodukter med oprindelse i AVS-staterne (EFT L 166, s. 67), en ændring i den fælles markedsordning for oksekød, hvis grundlag er Rådets forordning nr. 805/68 af 27. juni 1968 (EFT 1968 I, s. 179). I henhold til den førstnævnte forord-

nings artikel 2 kan varer omfattet af den fælles markedsordning indføres toldfrit. Endvidere bestemmes det, at de øvrige importbelastninger ved indførsel til Fællesskabet nedsættes med et beløb, der fastsættes af Kommissionen hvert kvartal, og som svarer til 90% af gennemsnittet af importbelastningerne i løbet af en referenceperiode (»nedsættelsesbeløb«). Den i bestemmelsen omhandlede nedsættelse anvendes på enhver indførsel, for hvilken importøren godtgør, at en udførselsafgift på et beløb svarende til nedsættelsen er blevet opkrævet af udførselsstaten. Ifølge forordningen fastsættes de nærmere gennemførelsesbestemmelser efter den i artikel 27 i forordning nr. 805/68 omhandlede procedure, dvs. af Kommissionen efter den såkaldte forvaltningskomitéprocedure. De nævnte bestemmelser er gentaget i artiklerne 1 og 3 i Rådets forordning nr. 3328/75 af 18. december 1975 (EFT L 329, s. 4).

5 Ved Kommissionens forordning nr. 3376/75 af 23. december 1975 (EFT L 333, s. 44), der senere ændredes ved Kommissionens forordning nr. 3136/76 af 22. december 1976 (EFT L 353, s. 40), fastsattes gennemførelsesbestemmelserne til Rådets forordning nr. 3328/75. Med henblik på den nærmere fastsættelse af nedsættelsesbeløbene har Kommissionen i henhold til artikel 4 i disse to på hinanden følgende forordninger opdelt medlemsstaterne i to grupper, nemlig for det første Irland og Det forenede Kongerige og for det andet de øvrige medlemsstater. For så vidt angår de sidstnævnte, bestemmes det, at beløbet »udgør 90% af afgiftsbeløbet, der om nødvendigt korrigeres med det monetære udligningsbeløb, der gælder for Frankrig«.

6 Baggrunden for denne ordning er angivet i fjerde og femte betragtning i præamblen til forordning nr. 3376/75. Det anføres dér, at importbelastningen afhænger af afgiftsniveauet, der på grund af anvendelsen af henholdsvis »tiltrædelsesudligningsbeløb« og »monetære udligningsbeløb« ikke er det samme i alle medlemsstaterne, hvorfor Kommissionen var af den opfattelse, at »en helt korrekt anvendelse af disse beløb ville... medføre indviklede forvaltningsproblemer og ville forpligte de pågældende tredjelande til at opkræve forskellige beløb alt efter bestemmelsesstedet i Fællesskabet«. Det anføres, at der »følgelig bør... fastsættes en fremgangsmåde med skønsmæssig beregning af beløbene, der kun opererer med to regioner i Fællesskabet, dvs. dels de nye medlemsstater, som endnu anvender tiltrædelsesudligningsbeløbene, dels de andre medlemsstater, idet der for hver af disse regioner anvendes de udligningsbeløb, der anvendes ved indførsel til den af medlemsstaterne, der absorberer den største mængde af den pågældende indførsel, da disse beløb desuden kan betragtes som liggende meget nær op ad gennemsnittet af de udligningsbeløb, der anvendes for den enkelte medlemsstat«.

7 Det var på dette trin i reglernes udvikling, at Rådet vedtog forordning nr. 425/77 af 14. februar 1977 (EFT L 61, s. 1), hvorved der skete en ændring af nomenklaturen i artikel 1 i forordning nr. 805/68 og af de tilsvarende positioner i den fælles toldtarif. Ifølge forordningen opdeles pos. 16.03 B III b) 1, der omfattede en række former for tilberedt kød, som indtil da ikke var belagt med nogen afgift, i to positioner, der er affattet således:

— 16.02 B. III b) 1. aa): »Andre varer af kød eller slagteaffald, tilberedte eller konserverede, med indhold af kød eller slagteaffald af hornkvæg, ikke kogt, stegt eller på lignende måde tilberedt,«

— 16.02 B. III b) 1. bb): »Andre varer af kød eller slagteaffald, tilberedte eller konserverede, med indhold af kød eller slagteaffald af hornkvæg, i andre tilfælde.«

8 Inddelingen af listen i artikel 1 i forordning nr. 805/68 blev ændret således, at varer henhørende under den første af disse underpositioner aa), dvs. tilberedte varer af oksekød, som ikke er kogt, stegt eller på lignende måde tilberedt, henhørtes til den gruppe af varer, for hvilke der skal betales importafgift, mens varer henhørende under den anden underposition bb), dvs. tilberedte varer, der er kogt, stegt eller på lignende måde tilberedt, henførtes til den gruppe af varer, der er fritaget for afgift.

9 Kort tid efter disse tarifmæssige ændringer, den 29. april 1977, udstedtes Kommissionens forordning nr. 932/77, som spørgsmålet fra Hessisches Finanzgericht vedrører. Bilaget til denne forordning indeholder i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 3376/75 to spalter, hvoraf den ene angiver nedsættelsesbeløbene for Irland og Det forenede Kongerige og den anden nedsættelsesbeløbene for de »andre medlemsstater«. For så vidt angår varer henhørende under pos. 16.02 B. III b) 1. aa), fastsættes nedsættelsen for den sidstnævnte gruppe af medlemsstater til 143,956 RE/100 kg. Som ovenfor anført svarer dette beløb til 90% af afgiftsbeløbet, korrigeret med det for Frankrig gældende monetære udligningsbeløb.

10 Endelig bemærkes, at artikel 4 i forordning nr. 3376/75 er blevet ændret ved Kommissionens forordning nr. 622/78 af 30. marts 1978 (EFT L 84, s. 15), der er udstedt efter de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen. I henhold til den nye affattelse af bestemmelsen udgør nedsættelsen 90% af afgiftsbeløbet, om nødvendigt korrigeret med det monetære udligningsbeløb, der gælder i indførselsmedlemsstaten. Baggrunden for denne ændring i ordningen er angivet i anden, tredje og femte betragtning i præamblen til den nye forordning. Det anføres heri, at der »ved beregningen af de beløb, hvormed importbelastningerne for de pågældende produkter nedsættes, ... for øjeblikket kun [sondres] mellem to områder i

Fællesskabet«, men at beregningen af beløbet fremover bør ske »særskilt for hver medlemsstat, idet der tages hensyn til det monetære udligningsbeløb, som anvendes ved indførsel til den pågældende medlemsstat«. Det anføres endvidere, at »det beløb, som udgør nedsættelsen, består af afgifter og monetære udligningsbeløb«, idet det tilføjes, at såfremt disse beregningselementer udtrykkes i regningsenheder, kan dette skabe problemer for eksportlandet, for så vidt angår den omregningskurs, der skal anvendes, hvorfor nedsættelsen fremover bør »fastsættes i national valuta for hverbestemmelsesmedlemsstat«, idet »udførselstidspunktet« lægges til grund.

Indholdet af tvisten i hovedsagen

11 Sagsøgeren i hovedsagen, det tyske firma H. Spitta & Co., driver handel med landbrugsprodukter, idet det bl.a. importerer tilberedt oksekød fra Madagaskar. Det fremgår af sagen, at selskabet i 1976 i Madagaskar købte et parti tilberedt og udbenet oksekød på 1 000 tons, der dengang henhørte under pos. 16.02 B. III b) 1. i den fælles toldtarif. Da toldbehandlingen ved indførslen til Forbundsrepublikken Tyskland ikke var tilendebragt før den 24.-25. maj 1977, dvs. efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 425/77, blev varerne henført under den nye pos. 16.02. B. III b) 1. aa), hvorfor der blev fastsat en afgift i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 932/77. Efter at have indbragt en administrativ klage, der ikke blev efterkommet, anlagde sagsøgeren sag ved Hessisches Finanzgericht med påstand om annullation af den pågældende afgiftsopkrævning.

12 Ved Hessisches Finanzgericht rejste Spitta foruden andre indsigelser, der ikke vedrører genstanden for denne sag, indsigelse mod den måde, hvorpå nedsættelsesbeløbet beregnes ifølge forordning nr. 932/77, idet selskabet gjorde gældende, at denne strider mod Rådets forordning nr. 3328/75, hvorefter nedsættelsen af importbelastningerne skal svare til 90% af gennemsnittet af de importbelastninger, der anvendes i løbet af den pågældende referenceperiode.

13 For at kunne tage stilling til denne indsigelse har Hessisches Finanzgericht forelagt Domstolen det spørgsmål, om Kommissionens forordning nr. 932/77 er gyldig, for så vidt nedsættelsen for varer henhørende under pos. 16.02 B. III b) 1. aa) fastsættes til 143,956 RE.

14 I sin forelæggelseskendelse rejser Hessisches Finanzgericht på grundlag af sammenlignende beregninger over forskellen med hensyn til nedsættelsens størrelse i tre medlemsstater (Frankrig, Det forenede Kongerige og Tyskland) tvivl om, hvorvidt den ved forordning nr. 932/77 fastsatte beregningsmetode er i overensstemmelse med Rådets forordning nr. 3328/75, hvorefter nedsættelsen af importbelastningerne ved indførsel til Tyskland skal udgøre 90%. Hessisches Finanzgericht anfører, at de nævnte forskelle ikke skyldes nogen regnefejl, men derimod den ved Kommissionens forordning nr. 3376/75 indførte opdeling af Fællesskabet i to regioner bestående af Irland og Det forenede Kongerige på den ene side og de øvrige medlemsstater på den anden side. Hessisches Finanzgericht bemærker, at der ved Kommissionens forordning nr. 622/78 er indført en mere differentieret beregningsmetode for nedsættelsesbeløbene. På denne baggrund har Hessisches Finanzgericht fundet at måtte rejse det spørgsmål, om forordning nr. 932/77 strider mod Rådets forordning nr. 3328/75, for så vidt den nævnte beregningsmetode for Tysklands vedkommende har medført en afgift, der er væsentligt højere end den angivne resterende importbelastning på 10%, idet retten endvidere ikke finder at kunne udelukke, at der er sket en overtrædelse af det i EØF-traktatens artikel 40 indeholdte forbud mod forskelsbehandling.

Gyldigheden af forordning nr. 932/77

15 Sagsøgeren i hovedsagen har for Domstolen uddybet det under sagen for Hessisches Finanzgericht anførte. Sagsøgeren har forsøgt at påvise, at den resterende importbelastning i Tyskland på grund af forskellen med hensyn til de monetære udligningsbeløb er tre gange højere end, hvad den burde have været i henhold til Rådets forordning nr. 3328/75, hvorefter nedsættelsen skal udgøre 90%. Ved at lade den for Frankrig gældende nedsættelse finde anvendelse på alle medlemsstater i Fællesskabet (undtagen Irland og Det forenede Kongerige) har Kommissionen skabt ringere konkurrencemæssige vilkår for de tyske importører. Kun fastsættelsen af differentierede nedsættelser for de enkelte medlemsstater — således som det senere skete ved forordning nr. 622/78 — ville have muliggjort en beregning af nedsættelserne, der var i overensstemmelse med principperne i Rådets forordning nr. 3328/75. Sagsøgeren i hovedsagen gør på denne baggrund gældende, at Domstolen bør statuere, at forordning nr. 932/77 er ugyldig, og at den i sin afgørelse bør angive, hvilken nedsættelse der vil være i overensstemmelse med Rådets forordning nr. 3328/75.

16 Kommissionen har gjort gældende, at den anfægtede forordning er gyldig, idet den i det væsentlige har anført, at den med henblik på gennemførelsen af bestemmelserne i Rådets forordning nr. 3328/75 har en række skønsmæssige beføjelser

med hensyn til vurderingen af økonomiske forhold, og at det er i overensstemmelse hermed, at den ud fra et ønske om at forenkle formaliteterne i forbindelse med eksport fra AVS-staterne har fastsat størrelsen af nedsættelserne på grundlag af en skønsmæssig beregning. Da den anfægtede forordningblev udstedt, forelå der for Kommissionen kun oplysninger om eksport af oksekød til Frankrig og Det forenede Kongerige. Det var på denne baggrund, at Kommissionen fandt, at importbelastningerne i disse to medlemsstater kunne anses som repræsentative for henholdsvis hele den ene og den anden af de i forordning nr. 3376/75 opstillede grupper af medlemsstater. Da det senere viste sig, at der også eksporteres til andre medlemsstater, indførte Kommissionen ved forordning nr. 622/78 en mere differentieret ordning.

17 Kommissionen har fremhævet, at nedsættelsen af importbelastningerne ikke er sket af hensyn til importørerne, men i AVS-staternes interesse, idet formålet har været at forbeholde disse størstedelen af provenuet i forbindelse med afgifterne ved import til Fællesskabet. Ordningen er indrettet således, at importøren i alle tilfælde bærer den samlede importbelastning, dvs. afgiften korrigeret med de monetære udligningsbeløb, der gælder for bestemmelsesmedlemsstaten. Dette er baggrunden for den anden betingelse i artikel 1 i Rådets forordning nr. 3328/75, hvorefter importøren for at opnå nedsættelse af importbelastningen skal godtgøre, at eksportlandet har opkrævet et beløb svarende til nedsættelsen.

18 Om det rejste spørgsmål bemærkes indledningsvis, at artikel 1 i Rådets forordning nr. 3328/75 indeholder følgende bestemmelser:

»1) Importbelastningerne for de i artikel 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 805/68 nævnte varer med oprindelse i AVS-staterne nedsættes... med et beløb, der fastsættes af Kommissionen hvert kvartal, og som svarer til 90% af gennemsnittet af de importbelastninger, der anvendes i løbet af en referenceperiode.

2) Stk. 1 anvendes kun på de indførsler, for hvilke importøren beviser, at en udførselsafgift på et beløb svarende til den i det pågældende stykke omhandlede nedsættelse er blevet opkrævet af det eksporterende land.«

19 Hessisches Finanzgericht har med rette anført, at det afgørende problem i sagen er, hvorvidt Kommissionen i forordning nr. 3376/75 lovligt har kunnet indføre en sondring mellem to regioner i Fællesskabet, således at forholdene i Frankrig bliver lagt til grund som værende repræsentative for alle andre medlemsstater end Irland og Det forenede Kongerige, selv om dette i Forbundsrepublikken Tyskland medfører, at den resterende importbelastning overstiger 10% på trods af, at import-

afgiften i henhold til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3328/75 ikke bør udgøre mere end 10%.

20 Domstolen finder imidlertid ikke, at det under de foreliggende omstændigheder kan anfægtes, at Kommissionen som en pragmatisk løsning har valgt for hele Fællesskabet (undtagen Irland og Det forenede Kongerige) at lægge de økonomiske vilkår til grund, der gælder i forbindelse med import til den eneste medlemsstat, om hvilken der på det pågældende tidspunkt forelå oplysninger om, at der rent faktisk blev importeret oksekød, således at der skulle anvendes en ensartet afgiftssats i den eksporterende AVS-stat.

21 Selv om denne ordning ganske vist medfører, at den del af afgiften, som opkræves af eksportlandet, ved import til Forbundsrepublikken Tyskland er blevet mindre end det fastsatte »nedsættelsesbeløb« på 90%, samtidig med at den afgift, der opkræves af indførselsmedlemsstaten, er blevet tilsvarende større, indebærer dette forhold — som anført af Kommissionen — at den pågældende AVS-stats provenu reduceres, mens den samlede afgift, som importøren skal betale, forbliver uændret. Importøren skal således ikke i noget tilfælde betale mere end, hvad der svarer til den af afgiften bestående importbelastning, korrigeret med de monetære udligningsbeløb. Kravet i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 3328/75 om, at importøren skal fremlægge dokumentation for, hvor stor en eksportafgift eksportlandet har opkrævet, giver en sikkerhed for, at importøren i intet tilfælde afkræves afgifter, der overstiger den importbelastning, som fremgår af bestemmelserne i den fælles markedsordning for oksekød, dvs. afgiften korrigeret med de monetære udligningsbeløb.

22 Det må herefter lægges til grund, at den af sagsøgeren i hovedsagen anfægtede ordning ikke kan påvirke konkurrencevilkårene mellem importørerne i Fællesskabet, idet disse afhænger af størrelsen af afgiften, der korrigeresmed de monetære udligningsbeløb. Den af Kommissionen indførte ordning findes herefter ikke at stride mod forbudet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40.

23 Det af Hessisches Finanzgericht forelagte spørgsmål må herefter besvares med, at gennemgangen af det intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 932/77 af 29. april 1977 om fastsættelse af de beløb, hvormed importbelastningerne for oksekød, med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet, nedsættes.

24 Det tilkommer den nationale ret at undersøge, om den afgift, som sagsøgeren i hovedsagen måtte have betalt ved udførslen af det pågældende parti kød, og som

derfor kan påberåbes som grundlag for en nedsættelse af importafgiften, udgør et samlet beløb, der overstiger de importbelastninger, der gjaldt i henhold til den på tidspunktet for den pågældende indførsel gældende ordning, idet bemærkes, at de for Domstolen fremlagte aktstykker ikke indeholder nogen oplysninger om dette spørgsmål.

Sagens omkostninger

25 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Hessisches Finanzgericht ved kendelse af 25. april 1984, for ret:

Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 932/77 af 29. april 1977 om fastsættelse af de beløb, hvormed importbelastningerne for oksekød, med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet, nedsættes.

Due Pescatore Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling